

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/1076/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814205869
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814205869.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa O. Z. V., s. r. o. so sídlom v M., Q. č. 5, IČO XX XXX XXX, zastúpeného N. Z., s. r. o. so sídlom v M., Q. č. 5, E. XX XXX XXX proti odporcovi E. W., W., bytom A., XX. L. X/XX, o zaplatenie 2888,92 eura s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 25. februára 2015 č. k. 13C/94/2016- 69 jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd rozsudkom zo dňa 25. februára 2015 č. k. 13C/94/2016- 69 uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.681,24 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 39,43 eura od 08.04.2011 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.05.2011 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.06.2011 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.07.2011 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.08.2011 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.09.2011 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.10.2011 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.11.2011 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.12.2011 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.01.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.02.2012 do 06.08.2012, zo sumy 39,43 eura od 08.03.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.04.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.05.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.06.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.07.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.08.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.09.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.10.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.11.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.12.2012 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.01.2013 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.02.2013 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.03.2013 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.04.2013 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.05.2013 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.06.2013 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.07.2013 do 21.08.2013, zo sumy 39,43 eura od 08.08.2013 do 21.08.2013, zo sumy 2681,24 eura od 22.08.2012 do zaplatenia a na účet právneho zástupcu navrhovateľa nahradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 286,20 eura a ostatné trovy konania vo výške 173,- eur, a to všetko do tridsať dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom podaným na Okresný súd Prievidza dňa 27.03.2014 domáhal od odporcu zaplatenia sumy 2.888,92 eura spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 08.10.2010 do 21.08.2013 vo výške 163,44 eura, úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 2888,92 eura od 22.08.2013 do zaplatenia a trovy konania preto, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 postúpil postupca V. V. na neho pohľadávku voči odporcovi. Právny predchodca navrhovateľa (V. V.) zmluvou o splátkovom úvere

č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.11.2009 poskytol odporcovi ako dlžníkovi úver vo výške 2000,- eur, ktorý sa odporca zaviazal vrátiť do 07.11.2016 v 84 mesačných splátkach po 39,43 eura a RPMN 18,95%. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 3.145,27 eura, ktorá pozostávala z istiny 2321,49 eura, riadneho úroku 567,43 eura, úroku z omeškania 208,56 eura a ostatného príslušenstva 47,79 eura. Podľa Zmluvy postupca poskytol odporcom úver vo výške 2.000,- eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 39,43 eura vždy k 7. dňu v mesiaci. Navrhovateľ si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 07.10.2010 do 07.11.2016 v počte 74 a celkovej výške 2.888,92 eura. Splátky pôvodne splatné od 07.09.2013 do 07.11.2016 sa stali splatnými dňa 21.08.2013 kedy navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Navrhovateľ si v tomto konaní uplatňuje úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka počnúc dňom splatnosti každej splátky úveru samostatne. Pri splátkach splatných vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru dňa 21.08.2013 si navrhovateľ uplatňuje úrok z omeškania od dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti. V konaní nebolo sporné, že odporca na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 30.11.2009 čerpal od V. poskytnutý úver vo výške 2.000,- eur a tento sa zaviazal splácať v mesačných splátkach po 39,43 eura so splatnosťou druhej riadnej splátky dňa 07.12.2009 a konečnou splatnosťou úveru dňa 07.11.2016. Rovnako bolo preukázané, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 postúpila V. na navrhovateľa predmetnú pohľadávku zo zmluvy o úvere, pričom podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva zostatok pohľadávky ku dňu postúpenia celkom vo výške 3145,27 eura, ktorá pozostávala z istiny po splatnosti 2321,49 eura, riadneho úroku 567,43 eura a úroku z omeškania 208,56 eura. Splatnosť celého úveru mala nastať dňa 07.11.2016 s tým, že posledná úhrada bola vykonaná dňa 08.10.2012 a celkový počet dní omeškania bol 1053 dní. Navrhovateľ výzvou k úhrade a oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 19.07.2013 adresovaným odporcovi vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 19.07.2013 a vyzval odporcu k okamžitej úhrade sumy 3307,16 eura do 03.08.2013. Navrhovateľ si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 07.10.2010 do 07.11.2016 v počte 74 a celkovej výške 2888,92 eura. Splátky pôvodne splatné od 07.09.2013 do 07.11.2016 sa stali splatnými dňa 21.08.2013, kedy navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Navrhovateľ si v tomto konaní uplatňuje úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ vo výške 8,5% ročne podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. počnúc dňom splatnosti každej splátky úveru samostatne. Pri splátkach splatných vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru dňa 21.08.2013 si navrhovateľ uplatňuje úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne od nasledujúceho dňa, t. j. od 22.08.2013. Zo splátok splatných v období od 08.10.2010 do 21.08.2013 vyčíslil navrhovateľ úroky z omeškania vo výške 163,44 eura. Zároveň si navrhovateľ uplatnil úroky z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 2888,92 eura od 22.08.2013 do zaplatenia.

I keď v danej veci išlo o zmluvu o úvere uzavretú podľa Obchodného zákonníka, podľa názoru súdu svojim charakterom je zároveň i zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý síce neupravuje zmluvy ako osobitný zmluvný typ úveru, avšak obsahuje určitý právny rámec pre všetky zmluvné typy, či už podľa Obchodného zákonníka alebo Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu na záväzky a i posudzovanie námietky premlčania z takejto zmluvy hoci je uzavretá podľa Obchodného zákonníka je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to i ustanovenia všeobecné k záväzkovým vzťahom, teda i premlčanie. Zákon o spotrebiteľských úveroch je svojou povahou občianskoprávnym predpisom a je potrebné podporné použitie Občianskeho zákonníka pre posudzovanie premlčania dlhu. Keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu je potrebné na daný právny vzťah aplikovať aj ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl. OZ). To je rozdiel medzi aplikáciou Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, ktorá je uzavretá ako absolútny obchod medzi dvoma podnikateľmi a zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá je uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, kde nevyhnutne pristupuje aj aplikácia spotrebiteľských noriem. Uvedený názor bol vyjadrený aj v rozsudku KS Prešov sp. zn. 6Co 81/2012 z 14.2. 2013, ktorý bol predmetom skúmania Ústavného súdu SR vo veci I.ÚS 402/2013 z 19.6. 2013. S ohľadom na uvedené preto súd posudzoval premlčanie práva navrhovateľa v danej veci podľa ustanovení Občianskeho zákonníka na námietku odporcu a aj ex offa v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Keďže navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 21.08.2013, konečná splatnosť úveru nastala v uvedený deň. Jednotlivé splátky úveru do mimoriadnej splatnosti predmetného úveru boli v zmysle zmluvy o splátkovom úvere splatné ku 07. dňu v mesiaci. Navrhovateľ podal návrh na súd dňa 27.03.2014. Spotrebiteľský úver a aj jeho jednotlivé splátky sa v danom prípade premlčujú v zmysle § 101 OZ v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe. V zmysle uvedeného platí, že všetky navrhovateľom uplatnené pohľadávky (splátky), ktoré boli splatné do dňa 27.03.2011 sú premlčané, a preto ich súd nemôže veriteľovi priznať. Keďže si navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje

splátky úveru splatné od 07.10.2010 do 07.11.2016, uplatnil si návrhom zaplataenie aj premlčaných splátok, a to splátok splatných v období od 07.10.2010 do 07.03.2011. Celkom si tak navrhovateľ uplatnil zaplataenie 6 premlčaných splátok a 68 nepremľčaných splátok. Vzhľadom na uvedené súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 2681,24 eura, ktorá predstavuje 68 doteraz nezaplataených a nepremľčaných splátok po 39,43 eura odporcu zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a vo zvyšku súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný pre premlčanie zamietol. Vychádzajúc z ustanovenia § 517 ods. 1 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas neplní je v omeškani a v zmysle § 517 ods. 2 OZ, ak ide o meškani s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškani, ak nie je povinný podľa tohto zákona platiť poplatok z omeškani. Výšku úrokov z omeškani a poplatku z omeškani stanovuje vykonávací predpis. Pri omeškani ide o objektívnu zodpovednosť dlžníka za stav omeškani. Keďže sa jedná o vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom a teda vzťah občianskoprávny, treba na tento vzťah medzi účastníkmi konania použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, t. j. § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. v stave účinnom do 31.01.2013. Vzhľadom na uvedené súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškani v uplatnenej výške 8,5% ročne z jednotlivých splátok vo výške 39,43 eura splatných v období od 07.04.2011 do 21.08.2013, tak ako to vyplýva z výroku rozsudku a úrok z omeškani vo výške 8,5% ročne zo sumy 2681,24 eura od 22.08.2013 do zaplataenia. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je voči odporcovi len čiastočne dôvodný, a preto odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 2681,24 eura s požadovaným 8,5% úrokom z omeškani z jednotlivých splátok za obdobie od 08.04.2011 do 21.08.2013 a úrok z omeškani vo výške 8,5% ročne zo sumy 2681,24 eura od 22.08.2012 do zaplataenia v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd návrh navrhovateľa zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 3 OSP tak, že v nepatrnej časti úspešného odporcu zaviazal zaplatiť takmer v celom rozsahu úspešnému navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 286,20 eura a ostatných trov v sume 173 eura (za zaplataený súdny poplatok vo výške) na účet právneho zástupcu navrhovateľa do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Úspech navrhovateľa predstavuje 92,81% a úspech odporcu 7,19%. Súd odporcovi uložil nahradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1, § 13a písm. a), c), § 15 písm. a), b), § 16 ods. 3 a 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov. Trovy právneho zastúpenia navrhovateľa, na ktoré mu vznikol nárok predstavujú sumu 286,20 eura, pričom súd vychádzal z hodnoty sporu v sume 2888,92 eura a priznal trovy právneho zastúpenia za tieto úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 18.03.2014 odmena 111,21 eura + režijný paušál 8,04 eura, 2. písomné podanie na súd zo dňa 18.03.2014 odmena 111,21 eura + režijný paušál 8,04 eura, t. j. odmenu 222,42 eura + režijný paušál 16,08 eura, spolu v sume 238,50 eura. Keďže je právny zástupca navrhovateľa platcom DPH, priznal súd právnemu zástupcovi 20% DPH zo sumy 238,50 eura v sume 47,70 eura, t. j. trovy právneho zastúpenia celkom predstavujú sumu 286,20 eura. Vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a §1 ods. 1, § 2 písm. a), b), § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a jeho návrhu vyhovieť resp. rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o úverovú zmluvu a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah. V tomto smere poukazuje na viaceré rozhodnutia súdov, a to rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co 132/2013 zo dňa 21.11.2013, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 15Co/28/2013, ako aj ďalšie rozhodnutia krajských súdov, z ktorých vyplýva, že na danú vec je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Nemôže súhlasiť s tým, aby v danom prípade súd postupoval v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014. Poukázal na čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, nález Ústavného súdu SR z 24.05.1995 PL. ÚS 16/95, nález Ústavného súdu SR z 3.3.1996 PL. ÚS 36/95, ďalej na čl. 125 ods. 1 písm. a / a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Zastával názor, že aplikáciou ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa dochádza k značnému narušeniu princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvenej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných

práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Vzhľadom na v odvolaní uvádzané skutočnosti s poukazom na to, že navrhovateľ si v konaní uplatnil svoj nárok žalobným návrhom zo dňa 27.3.2014, pričom predmetné ust. § 5b ZoOS nadobudlo účinnosť až dňa 01.05.2014, navrhovateľ nemôže súhlasiť s rozhodnutím súdu a právnym posúdením veci. Poukázal na uznesenie Okresného súdu Košice II zo dňa 17.7.2015 sp.zn. 36C/117/2014, ktorým prerušil konanie až do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde SR, nakoľko podal Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o určenie, že ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. je v nesúlade s ustanoveniami čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

K odvolaniu navrhovateľa sa nevyjadrila ani odporkyňa ani vedľajší účastník popri odporkyňi.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. O odvolaní navrhovateľa rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať.

Predmetom posudzovania odvolacieho súdu v prejednávanej veci vzhľadom na obsah odvolania navrhovateľa bolo, či je správne na námietku premlčania aplikovať ustanovenia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka vzhľadom na rôzne upravenú dĺžku premlčania.

Odvolací súd považuje na tomto mieste za potrebné uviesť, že okresný súd sa už v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom vypořiadal so všetkými rozhodnými dôvodmi podaného odvolania, ktoré dôvody odvolateľ prezentoval už počas konania pred okresným súdom.

Okresný súd postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ust. § 101 a 103 Občianskeho zákonníka o premlčaní. Aj keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu, na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. S Obchodným zákonníkom je totiž spojená dlhšia premlčacia doba štvorročná (ktorá má práve pre stranu v postavení dlžníka aj spotrebiteľa rozhodujúci význam, keďže jemu vzniká dlh -povinnosť na majetkové plnenie, ktoré je predmetom premlčania), v porovnaní s kratšou trojročnou premlčacou dobou v Občianskom zákonníku (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.01.2011 sp.zn. 5M Cdo 20/2009.).

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva navrhovateľ (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z dôvodovej správy k zákonu vyplýva, že cieľom jej prijatia je odstrániť výkladové problémy v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, s nimi súvisiace vzťahy a osobitne vzťahy tzv. akcesorického charakteru. Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa bude vždy preferovať priorita Občianskeho zákonníka, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie zachytáva prevažujúcu výkladovú prax a jeho cieľom je iba výslovne stanoviť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Preto okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 101 a 103 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku navrhovateľa k správnosti aplikácie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. v danej veci, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodením aplikácie tohto ustanovenia v danej veci.

Prejudiciálnou otázkou posúdenia časovej pôsobnosti § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa je zistenie, či ide o ustanovenie hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy.

Okresný súd dospel k záveru, že ide o procesnoprávne ustanovenie. Odvolací súd s týmto záverom súhlasí. Vychádzajúc z rôznych metód výkladu (jazykový, gramatický výklad- v ustanovení používané výrazy „rozhodovať“, „rozhodovanie“ a „o nárokoch“ , „aj bez návrhu“ predstavujú slovné spojenia takmer bezvýnimočne vyhradené právu procesnému; historický a teleologický výklad- nepochybné nastavenie spoločenských procesov v oblasti ochrany spotrebiteľa smerujúce k maximalizácii ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v právnych vzťahoch, pričom platí, že každá právna norma sa má vykladať na prospech toho, na ochranu ktorého je primárne určená; logický výklad- argumentum a maiori ad minus, dictum de omni a nullo -orgánom oprávneným rozhodovať o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy bude nepochybné i súd; systematický výklad- § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa sú vo vzťahu lex generalis (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a lex specialis (§ 5b zákona o ochrane spotrebiteľa), lebo § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa dopĺňa pravidlo ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka v tom zmysle, že pokiaľ nepôjde o nároky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv, na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka uplatnenú v konaní pred súdom) jednoznačne vyplýva záver o procesnoprávnom charaktere § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa.

Zákon č. 102/2014 Z. z., ktorým bol ako bod 11 čl. VIII do zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa zavedený nový § 5b, nadobudol účinnosť 1. mája 2014, a zákonodarcu nestanovil žiadne intertemporálne pravidlá ohľadom § 5b. Odvolací súd nesúhlasí s výkladom navrhovateľa, že z formulácie prechodného ustanovenia § 29b zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva jednoznačný právny záver, že ostatnými ustanoveniami okrem výslovne uvedeného 5a ods. 1 písm. b) a ods. 2 až 4 zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré nadobudli účinnosť od 01.05.2014, sa majú riadiť len právne vzťahy vzniknuté od 01.05.2014 a teda že ustanovenie § 29b je preto prechodným ustanovením i k ustanoveniu § 5b.

Zo samotného výslovného neuvedenia dotknutého ustanovenia zákona (§ 5b) v intertemporálnej norme zákona nemožno odvodzovať výklad, ktorý je v rozpore so všeobecnými princípmi určenia časovej pôsobnosti procesných noriem platnými a aplikovateľnými práve v prípade absencie normatívnej úpravy časovej koexistencie starej a novej právnej úpravy, ktorá je v danom prípade zrejماً a nesporná.

Pre časovú pôsobnosť procesných noriem platí princíp tzv. okamžitej aplikability, teda, že procesná norma pôsobí odo dňa nadobudnutia svojej účinnosti na všetky začaté konania prebiehajúce na súdoch a že procesné úkony je potrebné posudzovať podľa procesného práva účinného v čase vykonania úkonu. To znamená, že sa odo dňa svojej účinnosti uplatní i v konaniach začatých pred jej účinnosťou t.j. pred 01.05.2014, ako je tomu i v danej veci. Preto súd prvého stupňa správne z úradnej povinnosti prihliadal a posudzoval premlčanie práva uplatneného navrhovateľom. Súd nenarušil rovnosť účastníkov konania, je totiž vecou veriteľa, aby si chránil svoje záujmy a nespoliehal sa na právnu nevedomosť účastníka v postavení spotrebiteľa, v dôsledku ktorej sa nedovolá premlčania

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015 rozhodol, že „V preskúmanom prípade je aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčacie právo malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného a nie Občianskeho zákonníka - zrejماً, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ §5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 tretiu vetu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014 a ust. § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka dňa 01.04.2015 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.“ Totožný právny názor bol prezentovaný v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.04.2015 sp. zn. 3MCdo/14/2014.

Navrhovateľom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Súd prvého stupňa rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si nárok na náhradu trov odvolacieho konania návrhom neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a zo spisu mu ani žiadne trovy nevyplynuli.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .